

Nous rompons le silence....

Het is Tweede Paasdag. Al decennia een vrije dag voor mij. Geen enkel koor of vereniging repeteert op die dag. Nou ja, soms plan je samen met een koor een Jubileumconcert op die dag, zoals in 2017 Vrouwenkoor Klankkleur. En dit jaar zou ik een samenwerkingsconcert gehad hebben met de mannen van het Lingewaards Mannenkoor in Huissen. Of neem verleden jaar, een nuttige repetitiemiddag met de mannen van Zang&Vriendschap-extra ter voorbereiding op de uitvoering van het project *Muziek en Poëzie*. De titel van dit schrijven komt uit repertoire dat toen werd gezongen. Het is de derde regel uit de [Cantique de Jean Racine](#), van Gabriël Fauré. Welk koor zingt 'm niet, zou je haast zeggen.

Maar op dit moment is er geen enkel koor dat de stilte doorbreekt.

Geen enkele vereniging die samenkomt. Er klinkt nergens live-muziek in groepsverband. En vanaf vandaag geteld is 1 juni nog zes weken van ons verwijderd. En wat mag er daarna? We gaan het afwachten. Laat ik maar zeggen alles na 1 juni is toekomstmuziek.

In de dagen rond Pasen werd ik mij bewust van de betekenis van de *Matthäus Passion* voor zoveel mensen. Het maandblad *Zing* heeft ieder jaar de passie-barometer. 254 uitvoeringen van één van de Passionen van Bach stonden er dit jaar op de kalender. Ton Koopman zegt in dagblad *Trouw* dat er ook een voordeel kleeft aan het luisteren van een CD-opname. Je kunt bepaalde fragmenten nogmaals beluisteren, of de tekst beter tot je door laten dringen, omdat je even pauzeert na een bepaald fragment. Wat ik mij daardoor afvroeg is hoeveel mensen beluisteren een concert waarop een *Passion* staat geprogrammeerd vanwege de tekst? Vanwege het verhaal? Vanwege de boodschap van het verhaal? Hoeveel zangers zingen bewust de woorden die hen in de mond gelegd worden? Welke solist, die de Evangelist vertolkt, zingt zijn rol als een echte blijde boodschapper? En welke bas kan werkelijk de diepte van de Christuswoorden bevatten? Hier onderscheidt een oratorium zich denk ik werkelijk van een opera.

Vandaag beluisterde ik het [Oster oratorium](#) van Bach. Prachtige aria's en kleurrijke recitatieven. Maria Magdalena, Petrus en Johannes die het woord voeren. Dus een kijkje in het binnenste van de randfiguren van het Passie verhaal. Je hoort het zelden want het kooraandeel is namelijk maar zo'n 8 minuten. Daarmee valt het dus snel af als repertoire voor een concert.

Pasen ligt achter ons, dus de blik naar voren gericht.

Nu al kan ik constateren dat de gevolgen van de Corona crisis ook in het najaar zullen doorklinken. Concerten in de maanden oktober en november moeten verplaatst of anders ingevuld worden. Gewoon omdat er nu niet gerepeteerd kan worden. Wat wordt het eerste concertante moment in 2020? **Kerst!** Laat ik dat toch hopen. Dat is altijd een beetje bijzonder aan het vak van dirigent. Repeteren en dirigeren is vooruitzien. In het voorjaar bezig met het uitzoeken en voorbereiden van het kerstrepertoire. Van Buxtehude's *Das neugebor'ne Kindelein* heb ik deze week de partijen ingezongen.

Terug naar de stilte en het doorbreken ervan. Op de grens van donker en Licht speelde ik afgelopen zaterdagavond aan het eind van mijn Paaswake het oud Nederlandse Paaslied "*Daar juicht een toon, daar klinkt een stem*". Laat ik er aan toevoegen, met een knipoog naar 't origineel: in Almelo, Ede, Haarlem en Arnhem!